

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku W. C.
przy uczestnictwie [...] o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt V Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczki M. J. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;

2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w R. adwokat E. S.-F. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu

dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., twierdząc, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia jej oczywista zasadność.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność swojej skargi, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa, prowadzącym do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, nie publ.).

Niniejsza skarga nie spełnia tych warunków. Argument, którym posłużył się skarżący sprowadza się nie tylko do powołania art. 946 k.c. i zarzutu błędnej wykładni tego przepisu, ale poparty został wywodem stanowiącym *de facto* polemikę zarówno z ustaleniami faktycznymi, jak i wywodem prawnym sądu drugiej instancji, co samo w sobie wyklucza - bez przeprowadzenia pogłębionej analizy stanu faktycznego ustalonego przez sądy obu instancji, zgromadzonego obszernego materiału dowodowego i jego oceny prawnej - możliwość przyjęcia, że skarga jest oczywiście. Ponadto należy zwrócić uwagę, że przeciwko możliwości uznania skargi za oczywiście zasadną, przemawia także ta okoliczność, że skarżący ograniczył zarzuty skargi wyłącznie do naruszenia art. 946 k.p.c., który – jak trafnie przyjął Sąd drugiej instancji – wymienia tylko sposoby odwołania testamentu, nie określa natomiast skutków jego odwołania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.

aj

l.n